

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. spółki z o.o. w W.
przeciwko J. K.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 12500 (dwanaście tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wskazując, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które ujęła w formie pytań:

1. Czy kontrola banku nad obsługą techniczną rachunków bankowych stwarza niepodlegający przepisom art. 519 § 2 pkt 2 k.c. i art. 522 zd. 2 k.c. reżim pozwalający na ważne spełnianie przez bank świadczeń klienta względem osób trzecich na podstawie umowy przejęcia długu poprzez faktyczne podstawienie się banku pod dłużnika pierwotnego przy jednoczesnym braku zgody wierzyciela na przejęcie długu?

2. Czy sąd ma obowiązek z urzędu stosować sankcję nieważności wynikającą z art. 519 § 2 pkt 2 k.c. i art. 522 zd. 2 k.c. w sprawach dotyczących świadczeń realizowanych przez banki przejmujące dług w postępowaniu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności?

3. Czy sentencja wyroku karnego powołująca się na orzeczenie nieistniejące sądu cywilnego, o czym sąd cywilny rozpoznający sprawę ma wiedzę z urzędu, tworzy wyjątek od stosowania art. 11 k.p.c. dla takiego sądu cywilnego?

W zakresie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżąca wskazała, że przesądza o tym nieważność umowy przejęcia długu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W badanej sprawie zostało ustalone, że pozwana umową z dnia 6 listopada 2006 r. sprzedała powodowi nieruchomości za cenę 7.880.000 zł. Cenę tę powód

miał uiścić do dnia 30 listopada 2006 r. i w zakresie zapłaty tej kwoty w akcie notarialnym sprzedaży poddał się egzekucji. W dniu 8 listopada 2006 r. na skutek dyspozycji złożonej przez powoda, Bank (...) przełał na rachunek pozwanej kwotę 8.580.000 zł tytułem zapłaty za nieruchomości kupione przez powoda, w tym kwotę 7.880.000 zł za nieruchomości nabyte na podstawie umowy z dnia 6 listopada 2006 r. Zapłata nastąpiła na podstawie umowy o kredyt nieodnawialny zawarty przez powoda z Bankiem. W dniu 27 listopada 2015 r. pozwana wystąpiła o nadanie aktowi notarialnemu sprzedaży klauzuli wykonalności w zakresie obowiązku zapłaty przez nabywcę ceny w kwocie 7.880.000 zł. i sąd rejonowy uwzględnił wniosek. W związku z tym nabywca wystąpił z niniejszym powództwem, o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Powództwo został uwzględnione, wobec ustalenia, że zapłata ceny nastąpiła w dniu 8 listopada 2006 r. W toku procesu skarżąca nie kwestionowała, że taka kwota została przelana na jej rachunek, jednakże ona tę kwotę darowała swojemu ówczesnemu mężowi, a on, poprzez spółkę G. w Luksemburgu przekazał ją na rachunek powoda, który następnie spłacił kredyt w (...) Banku (...) S.A.

Zwraca uwagę, że w tym, wiążącym Sąd Najwyższy, stanie faktycznym zagadnienia prawne sformułowane przez skarżącą są bez znaczenia, ich charakter jest czysto akademicki, wykraczają daleko poza ten stan faktyczny. Sąd Najwyższy przyjmuje sprawę do rozpoznania wówczas, gdy sformułowane zagadnienie prawne zostało sformułowane w ramach podstawy prawnej zastosowanej przez sąd orzekający, ale co równie istotne, kwestionowana czy też budząca wątpliwości prawne dokonana przez sąd orzekający wykładnia prawa dotyczy tego, co ustalono w zakresie faktów. Wykazanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że należność, która wpłynęła na konto skarżącej była świadczeniem Banku z nieważnej, (bo zawartej bez zgody skarżącej) umowy powoda z Bankiem o przejęcie przez Bank długu powoda, jest oczywiście nieskuteczne, ponieważ stanowi nowy fakt, podobnie jak i nowością są kwestie związane z ważnością takiej umowy. Konstruowanie faktów decydujących o rozstrzygnięciu następuje w toku postępowania przed sądem powszechnym.

Dodać można, że spełnienie świadczenia pieniężnego przez osobę trzecią nie musi prowadzić do przejęcia długu a niewątpliwie prowadzi do wykonania zobowiązania (art. 356 k.c.).

Zagadnienie sformułowane w punkcie trzecim nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 9 w związku z 10 ust.4 pkt 2. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz.265).

ke